

Ἐσπεραί Ἀττικάι,
πολὺ ρωμαντικάι.

—
Α΄.

Τί οὐρανός; τί θάλασσα! τί φύσις ἐξαισία!
καὶ τί στρογγυλοφέγγαρη παντοῦ φωτοχυσία!
Ὁ στόλος ὁ Ἰταλικὸς φωτίζεται καὶ λάμπει,
πλέον εἰς χεῖμαρρον φωτὸς βουνά, λυχκάδια, κάμποι,
καὶ ὁ Μεγαλειότατος ἐντὸς τοῦ στόλου τρώγει,
καὶ τόσοι ἀνταλλάσσονται θερμῆς φιλίας, λόγοι.

Ἐάν ποτέ μου βασιλεὺς ἐπόθησα νὰ γίνω,
τοῦ βασιλεῖα δὲν ἤθελα τὴν δόξα γι' ἄλλο λόγο,
παρὰ γιὰ νὰ ξαπλώνωμαι, χωρὶς λεπτό νὰ δίνω,
εἰς γεύματα βασιλικά κι' ἀδιάκοπα νὰ τρώγω,
Ἄπο τοῦ βίου τ' ἀγαθὰ γνωστὰ μᾶς εἶναι τρία,
ὕπνος, φαγεῖ, ποδόγυρος, τὰ δὲ λοιπὰ μωρὰ.

Ὁ βασιλεὺς!... τί ὄνομα λατρείας, καὶ παιάνων!
τὰ τρία τῆς ζωῆς καλὰ αὐτὸς τ' ἀπολαμβάνει...
ἄ! ἐπρεπε ἴσθην γῆν αὐτὴν τὴν ἀτιμον καὶ πλάνον
ἢ ὅλοι νᾶναι βασιλεῖς ἢ ὅλοι μᾶς ζητιάνοι!
Ἦ βασιλεὺς κυρίαρχος, ἔστω καὶ τῶν Ἑλλήνων,
ἢ ζῶν ἢ καὶ τίποτε ἴσθην σφαῖραν τῶσων θρήνων.

Νὰ τρῶς καὶ φῶς ἠλεκτρικὸν τὰ περίξ νὰ φωτίζη,
ἢ μουσικὴ τὸν ὕμνον σου γλυκὰ νὰ παιανίζη,
νὰ ξέρης πῶς ἀξένοιαστος κατόπιν θὰ χωνέψης,
πῶς δὲν θὰ σηκωθῆς καὶ σὺ πρῶτ' γιὰ νὰ δουλέψης,
πῶς θὰ περάσης πάντοτε τὰς ὥρας σου ἡσύχους,
πῶς δὲν θὰ βγάλῃς τὸν Ρωμηό, πῶς δὲν θὰ γράψῃς στίχους!

ὦ! χαίρεται κι' ἀγάλλεσθε σεῖς, βασιλεῖς τοῦ κόσμου!
ὡσάν λευκὰ φιντάσματα διχθῆτε ἀπ' ἐμπρός μου,
ἴσθ' ὡς τοῦ νέου φεγγαριῦ τὴν ὄψιν μου ἰδέτε,
καὶ τί περιδρομιάζετε καταλεπτῶς εἰπέτε.
Μὲ τέτοια καλοπέρασι, χωρὶς καῦμούς καὶ κόπους,
θαυμάζω πῶς πεθαίνετε καὶ σεῖς σάν τοὺς ἀνθρώπους.

Ἦ μυρωδιὰ τῶν φαγητῶν τοῦ βασιλεῖος φθάνει
ὡς ἴσθ' Προφήτου Ἡλιοῦ τὸ ὕψωμα ἐκεῖνο,
ἢ μύτη μου εὐφραίνεται νὰ τὴν ἀπολαμβάνη
καὶ ὅλην τῆς ὀσφρήσεως τὴν δύναμιν ἐντείνω.
Μὰ τί νὰ τρῶνε ἄραγε;... πῶς ἤθελα νὰ ξέρω!...
ὦ! τὰ δικά μου φαγητὰ ποσῶς δὲν ὑποφέρω.

Ὁ βασιλεὺς ἐξέρχεται, ἰσήμενε δεκάτη.
ἢ λέμβος σχίζει ἀπαλὰ τὸν ἀργυροῦν ἀφρόν,
καὶ νὰ! ἴσθ' τῆς Δεκελείας του πηγαίνει τὸ παλάτι...
ὦ! χαῖρε, φίλε βασιλεῦ, καὶ ὕπνεν ἑλαφρόν.
Κοιμοῦ, κοιμοῦ, χωρὶς ποτέ κακὸν νὰ ἐνθυμῆσαι,
καὶ ὄνειρέου διαρκῶς εἰς γεύματα πῶς εἶσαι.

Β΄.

Ποῖον λαμπρὸν πανόραμα μαγευτικῆς γαλήνης!
ὀλόκληρος ὁ Πειραιεὺς νομίζεις πῶς κοιμάται,
παίζει ἴσθ' ἀκίνητα νερὰ ἢ λάμψις τῆς σελήνης,
καὶ ἡ σκιά τοῦ Περρωτοῦ τριγύρω μου πλανᾶται.
Καὶ ὁ λιμὴν τοῦ Πειραιῶς ἀκίνητεῖ κι' ἐκεῖνος,
καὶ καταλέμπ' ἢ θάλασσα μακρὰν τῆς Σιλαμίνος.

ὦ θάλασσα, ποῦ ἄλλοτε ἴσθ' κῦμά σου ἐτάφη
τόση μυθώδης δύναμις στρατοῦ βαρβαρικοῦ,
σε διαπλέον σήμερ τῆς Δύσεως τὰ σκάφη
καὶ κάθε στόλος ξενικός, ἐκτὸς Ἑλληνικοῦ.
Ὁ Ἕλληνας τώρα δαπανᾷ νὰ ἔχη ἀτμακάτους
διὰ τὰ λαθρεμπόρια τοῦ νεωτέρου κράτους.

Γ΄.

Ἄς εἰμποροῦσα μιὰ φορὰ τὸ πόδι μου νὰ βάλω
εἰς μέρος ἐθνικῆς μᾶς γῆς δοξάζων τὸν Θεόν...
τὸ ἐθνικὸν μᾶς αἶσθημα δὲν εἶναι πλέον ἄλλο,
παρὰ ἢ καταπάτησις τῶν ἐθνικῶν γαιῶν.
Δὲν εἶναι ὠραιοτέρως πρὸς τὴν Ἑλλάδα ἔρως,
ἢ ὁ πρὸς γῆς ἐλληνικῆς ἀδίσποτόν τι μέρος.

Διὰ τὰς γαίας μάχεσθε ὡς Μαραθωνομάχοι
καὶ εἰς ἀγῶνας ρίψτεσθε πολέμων καὶ σφαγῆς...
τίς πατριώτης φλογερός καὶ ἴσθ' τοῦ βουνοῦ τὴν ράχη,
δὲν θέλει μίαν ἔκτασιν τῆς ἐθνικῆς του γῆς;
Μ' ὀλίγους πήχεις ἐθνικοῦ, δὲν ἀνταλλάσσω ὅλους
τοῦ Δεληγιάννη τοῦ στρατοῦ καὶ τῶν Κιχλῶν τοὺς στόλους.

Ὅποση κ ρ ἰ σ ἰ ε σ ἴσθ' σήμερον μαστίζει τὴν πατρίδα!
πῶς γιὰ τὴν κ ρ ἰ σ ἰ ν ἤθελα διατριβὴν νὰ κάμω,
νὰ ἔρω καμμίαν μηχανὴν κι' ἐγὼ γιὰ τὴν σταφίδα,
καὶ τοὺς συμπατριώτας μου ὀλίγον νὰ συνδράμω.
Ὅλοι προτείνουν μηχανὰς καὶ γράφουν γιὰ τὴν κ ρ ἰ σ ἰ,
μόνον ἐγὼ ὑπνοδοκῶ καὶ χάτκω μὲ τὴ φύσιν.

Δ΄.

Ἄλλὰ τὸ ξηροπήγαδον τὸ φοβερόν ἐκεῖνο
ἀκόμη χαίνει ἀνοικτὸν ὡς τάφος σκοτεινός...
τοῦ κάκου ὁ τρισάθλιος τὰς χεῖρας ἀνατείνω
ἴσθ' τὸν Πειραιώτην Δήμαρχον ἰκέτης ταπεινός.
Εἰς τὰς θερμὰς δεήσεις μου λεπτό αὐτὸς δὲν δίνει,
κι' ὁ ἐρημίτης ποιητὴς ἄς γίνῃ ὅ,τι γίνῃ.

Ἄλλὰ τοῦ εὐχομαι κι' ἐγὼ ποτέ νὰ μὴν ἐκπνεύσῃ
οὐδ' εἰς ἀγῶνα πίστεως, οὐδὲ ὑπὲρ πατρίδος,
οὐδ' εἰς ἡμέρας ἐκλογῶν τὸ αἶμά του νὰ ρέυσῃ,
οὐδὲ νὰ εὖρη θάνατον εἰς ὦραν καταιγίδος,
οὐδὲ ἴσθ' βάρη νὰ ταφῇ τοῦ θαλασσίου Ἄδου.
ἀλλὰ νὰ σβύσῃ ἀφανῆς ἐντὸς ξηροπηγάδου.

Τοῦ Ρωμηοῦ μᾶς τὸ γραφεῖο—μέσα ἴσθ' τοῦ τυπικεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέθη —κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων—μ' ἕνα κάποιον Φαρμακεῖον,

Καρφενὲ τῶν Ἐὐφρονούντων—νύκτα ἴμερ συζητούντων,
μὲ μπακάλῃδες καμπόσους, —πατσα-ζῆδες ἄλλους τῶσους,
μ' οὐρητήρια, σαντούρια —καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γαϊδούρια.